

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 14. Stabat Petrus foris, &c. & dixit atius discipulus anciliæ ostiariæ & introduxit Petrum. Secundò: declarant Euangelistæ lapsum Petri trina negatione in palatio contigisse Caiphæ, loco proprio ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53092)

semque recedere, materiam sumant fortitudinis, qua tanto sunt firmitiores. Unde se putabat Rex terre pueri, inde tenuit in eis materiam fortitudinis. Animos admittit plane solidissimos. Non alud a nobis sperandum est respiciendum, quando a nobis exposcitur, ut aliquid agamus Deo nostro inuicium: potes etenim illud receptum habere. plauis que est & certum quod datur sumus. Non oportet nos de hac respondere tibi. Hoc animo decretum stat immobile quod offensam Dei quocumque casu non sumas committari: quod si nobis caminum hunc proponas & mineris terribilem: nouimus nos ab eo periculum posse liberari: est enim omnipotens, & manibus viget multo quam tuas sint efficacioribus & si hoc non exprobre iudicauerit, hoc decus nostrum, hacque nostra gloria mortem nos pro eo oppetere in camino consumptos. Quod si noluerit nomen suum tibi, Rex, quia Deus tuus non colimus, & si tuam auream quam crexisti, non adoramus. Hac tua sic oportet fortitudo, hac animi constantia: quando te conuenit aliquis, & puella egestate confecta, tamque fludet euestre pudicitiam, tibi dicendo, quod si non admittaris quod tibi munus offert, fame interibis. Non oportet nos de hoc agere: est enim offensa Dei noui quod mihi possit auxiliari ac subuenire, quod si noluerit: hoc mihi nomen comparabit, hoc gloriam, si in eius obsequium fame inteream. Hoc fatanx respondendum tibi esse, qui prole multa grauaris & atque ingratum paupertate, si tibi ut medium proponat furum, vel contractum, inuillum: Tolle mecum aduersarium, imo & ipsius moris: si namque timore percelleris, iacta est alea cito prolaberis.

O strenuum militem Paulum, quam seruetis quam est per charitatem animosus? Illi proprie comment timorem exturbare: Perfecta charitas facit metum timorem. Postquam D. Paulus timoris amicitiam, & metum metum paupertatis, famis, persecutionis, infirmitatis & mortis: ecce quam generosus descendit in arenam totum prouocans uictorem, imo & ipsam mortem: quandoquidem quidquid illi inferre possunt hac omnia contraria, eo eloque perungere non possunt, nec id est, et me inquit a Deo separent, in quo terra mea consistunt diuitias, satietas, gaudium, voluptas, quies & vita. Auctus eius animum: Quis nos separabit a charitate Christi? Tribulatio? an angustia? an fames, an nuditas? an periculum? an gladius? Certus sum, quia neque mors, neque vita, neque Angeli, neque principatus, neque virtutes, neque potentia,

neque futura, neque spiritus, neque aduersitas, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare a charitate Dei. O Petre charissime, cum iam timor in tuo corde uacillum factum fuerit, iam tutum animam tua primariam occupabit, cito superaberis. Nuncne morem tunc Corruas, conferendos Aaroni primo summo Pontifici veteris Ecclesie, qui populum cerent seditione commotum & flagrantem ut Deus illi faceret recentes, metu prostrernitur, eiusque animam timor possidet, quo factum est ut tam lamentabili sacrilegus casu corruent, dum illi nempe postulationi consenti, uirtuismo confluat, atque ut Deum exposcit adorandum. Timor illum deiecit, ceque similiter deiecit.

§. 14 Stabat Petrus foris, &c. & dixit alius discipulus ancillae, & introduxit Petrum. Secundu de declaratione Euangelista Iapsum Petri tria negationes in palatio contigisse Caipha, loco propria ad negandam ueritatem.

Captus Dominum nostrum ducunt ad domum Annæ sacerdotis Summi Pontificis Caipha; non detinuerunt illum in illa, & iudicio quia nihil ibidem contigit particulari, tres Euangelista stationis huius nullam faciunt mentionem, solummodo dicunt quod captus Dominus in horro tractus fuerat ad domum Caiphae, Petrus autem secutus est cum eo, que intro in atrium Summi Pontificis, Veritate uenit cum D. Ioan. postea illi suspensio quæ dicitur particularia subiungitur ab aliis omnibus in hoc inter alia, quod adduxerunt eum ad Annam primam. Hac prima fuit statio, fontem causa, quod gratulari uoluerunt Anna uxor sacerdotis Summi Pontificis; hanc eorum congruam indicat causam illa conuictio, quam apponit D. Ioan. Erat enim sacer Caipha qui erat Pontifex anni illius. Erat Annas uxor antiquæ grauis, ac sceleribus multo grauior, cui optant quadrabant uerba quæ dixit Daniel uates alienigenæ. Hæc prima fuit statio, & quia non erat fera & frigida, non accessit ille domum generi sui Summi Pontificis Caiphae, ubi testibus Evangelistis, omnes conuenerunt Sacerdotes in pleno consistorio Christum expectantes eo ritum adducendum. Hoc is agit, secundum eorumdam SS. considerationem, quod etiam D. Ioan. indicat, quod miseris eum ligauerunt.

111. Hæc quoque nostra sit oportet.

1. Ioan. 4. 18.

Rom. 8. 35.

Caiphā, hoc est nouos illi fones iniecerit, vel
 paxcepit vt fortius illi stringeretur quibus
 Dominus vinculus adueniret ex timore quoddam
 metelli, quō torquebatur, ne forte eorum man-
 us elaberetur, & sic reuinctum missi ad gene-
 rum suum Caiphā, ubi omnes Sacerdotes con-
 uenerunt. Quorū licet D. Ioan. statim post-
 quam dixerat, quod Christum duxerint ad do-
 mum Annæ, negationem referat D. Petri, atque
 interrogacionem à Pontifice Christo propositam
 à discipulis suis de doctrina, & alapa illi à mi-
 nistris iudicā & postmodū addat. *Et missa eum
 Annæ ligatum ad Caiphā Pontificem*: non ta-
 men intelligendam est vt nonnulli credunt, hoc
 in domo Annæ contigisse, quodque postmodum
 illam Annæ ligatum miserit ad Caiphā, sed
 quod D. Ioan. anticipauerit Petri negationem
 & iudicacionem alape, & præsoluerit missioni
 Saluatoris ab Annā ad Caiphā, iuxta sacerdotum
 scripturam consuetudinem, vel dicere vult: *Mis-
 sū eum Annæ ligatum ad Caiphā*: atque ex
 vt originalis textus Græci sustinet. Toletus sic
 intelligendum. Et satis aperte liquet in alijs E-
 uangelistis, qui omnes negationes Petri factas
 narrat in domo Caiphæ. Et ipse D. Ioan. satis
 hoc clarè modò iudicij deligat: quandoquidem
 licet describat ingressum Domini in aedes An-
 næ, omnes tamen hos euentus narrat contigisse
 in domo summo Pontificis: atque illum fuisse
 qui Christum interrogauit de discipulis suis &
 doctrina: quodque ibidem minister ex assisten-
 tijs Christo colaphum impigerit, & in illa do-
 mo erat puella ostantia, quæ ad instantiam alie-
 ni discipuli nocui Pontifici, ingressum Petri
 concessit: & certum habemus quod D. Ioan. non
 loca Pontificem nisi Caiphā, qui illo anno
 Pontifex præsidebat vt ipse Ioan. hoc annotauit,
 ita tenet D. Cyril. & Alexandrinus & prior illo
 Oniges, & ac peperat D. Ambros. & qui sem-
 per anathemam ostēdit statuit in domo Caiphæ
 Pontifici ad cuius interrogacionem primò Pe-
 trus Christum abnegauit. Pateat igitur primam
 & interrogacionem in domo Annæ non accidisse: quia
 in illius Euangelij D. Marcus & D. Lucas Annæ
 nomen nequaquam meminerunt, nec domum eius aut
 quodque postquam nominant, sed tres negationes in do-
 mo summo Pontificis Caiphæ contigisse commemorant.
 De hoc disputat eleganter doctus C. 12. T. 1. c. 4.
 Hoc igitur modo casus ille contigit vt idem
 dicitur, etiam in Apollolij vt Christum vi-
 derent, acriter comprehendit omnes fugerunt: quam-
 uis illi sig. D. Petrus & alius discipulus solum de præ-
 sentia regni ministeriorum, qui Christum con-

prehenderant, quem cum viderent viotum duci
 in Ierusalem, pone vestigijs eius inhaerentes se-
 cuti sunt eum. *Sequebatur autem Iesum Simon
 Petrus, & alius discipulus.* Quis fuerit ille alius
 discipulus, non exprimit D. Ioan. Ceterum ex
 modo quo seipsum indicat, credunt SS PP. ip-
 sum fuisse, quia communiter loquendo de se &
 alijs nominans alios, seipsum hac phrasi indicat.
Alius discipulus, vel discipulus ille. Locutus de
 Magdalena quando facta nuntiavit Dominica
 resurrectionis, sic ait: *Veni ad Simonem Petrum
 & ad alium discipulum, &c.* Exiit ergo Petrus
 ille alius discipulus. Ita confirmant illud D. Cy-
 ril. & Alexani. D. Hieron. & D. Thom. & c. D. L. 11. in
 Chryost. & notantes hunc in D. Ioan. mo-
 destiam, quā nunquam proprio se nomine com-
 pellat, quando scribit de se præclara, laudemque
 propriam imò potius illam excusat, sicut in hac
 occasione, qua poterat animum suum roburque
 iactare, quod alius fugientibus, ipse statim Chri-
 stum fuerit insecutus, omni reiecit timore con-
 stans inter ipsos qui ceperant illum, & inter eos
 qui in domo Pontificis erant: nec illum infidelis
 deseruerit vsque ad crucem: & ne fortitudini suæ
 ad scriberetur Christi sequela intrando cum ipso
 in domum Pontificis, exposuit, inquit D. Chry-
 tost. hoc euenisse quod ibidem esset familiaris: *loc. cit.*
*Causam ingressus exprimit, quod esset notus Pon-
 tifici, ut eius fortitudinem ad scriberetur.*
 Ex hac notitia cum Pontifice, inquit D. Hie-
 ron. inferit D. Ioan. fuisse nobilem & progenie
 præclarum. *Propter generis nobilitatem erat notus* Unde no-
 Pontifici, & *Iudæorum inuidiam non timebat.* Nic. tus D.
 cephorus Calistus & opusatur causam fuisse quod Ioan.
 hereditatem quandam Pontifici vendidisset, D. Pontifici.
 Thom. arbitrat ex quibusdam obsequijs à pa-
 tris suis præstitis vel ipso, vel aliquo amico
 suo summo Pontifici, & videtur ratio conue-
 niens, sicut hic aliqui piscatores noti sunt b. in c. 12.
 principibus ex particularibus quibusdam obse-
 quijs. Idem ex opinione D. Chryost. indicat
 Ancilla ostantia, quando introeunti Petro dixit:
Nunquid & tu, ex discipulis es hominū illius?
 q. d. Ioan. tam ego cognosco & hic cognitus in
 domo est, nouique eum esse hominis huius dis-
 cipulum. An tu similiter qui cum illo venis &
 quem à me ostulit vt intrarem in domum, D. Angull.
 non omnino reiecit, immo dicit ex modo lo-
 quendi D. Ioan. posse præsumi quod ipse sit ille
 alius discipulus: porro eo quod alias, quando se
 vocat discipulum, addat. Quem diligebat Do-
 minus, quod hic non subiungit, non temerè huic
 est nobis inquit annuendum, *Quisnam fuerit
 iste*

IV
+

D. A. 76. iste discipulus non temere affirmandum est, quia
trist. 113. tacetur. Selet autem se idem Ioan. ita significare
in Ioan.
10. 9. Et addit quem diligebat Iesus. Fortassis ergo
10. 9.

Et hic ipse est. Nonnullis arduum est credere,
fuisse D. Ioan. quia fidem superat quod in eius
praesentia ipsoque spectante Christum Petrus
curaret, ita ut videretur quod illi locus non ad-
haeret, nisi ut testis esset Petri negationis: &
eodem modo quis non facile crediderit, quod
tunc D. Ioann. eum non cohibuisset & corri-
puisset ceruens illum in preceptu corruentem, vel
saltem non statim de domo illa maiori foras di-
ligentia produceret, quam in illam introduxerat.

IV.
Quomo-
do D.
Ioan. hic
tacuerit.

Ceterum absit a me ut SS. Patribus contradi-
cam, imò potius me illis conformans & sub-
scribens dico: hæc omnia singulari dispositione
diuina contigisse prudentia: quatenus ex phar-
isenta D. Ioan. euidentiùs constaret & confir-
maretur Petri negantis infirmitas: nec non quan-
ta fuerit eius turbatio & timor quam horrendus
quem ex voce puellæ concepit, & quam debilis
eius lapsus: deinde quod D. Ioan. ab illo corri-
piendo se cohibere cō quod videret iam tempus
non esse corripiendi, nec loquendi, sed tace-
di opportunum, quale dixit Amos Propheta.

Amos 5.
13.

Quis tempus est: in illo tempore tacetis: quo-
niam tempus est: vel verè dixerim in tali ca-
su ita fuisse periculum & timore prostratum,
ut animus illi non fuerit, quo vel verbum effa-
retur.

Sequebantur ergo Dominum. hinc illi disci-
puli Petrus & Ioan. licet à longè. Adducen-
bus ministris Christum vincum in domum
Annæ, eum illis non intrârunt, quia à longè ve-
niebant, & sicut in illa Domum diu non deti-
nerunt, quando producerunt illum trahendum
ad domum Caiphæ, iam illi accesserant & ita
propinquè Domino aderant ut dicat D. Ioan.
quod intrante Domino domum Pontificis, ipse
pariter fuerit introgressus. Intravit enim Iesu-
s in domum Pontificis: tunc timuit D. Petrus, &
non ausus intrare, stabat ad ostium foris. Hic
incomperunt inquit D. Chrysol. in pectore
D. Petri decerant amor & timor: amor qui Pe-
trum eoulsque adduxerat in sequela sui præcepto-
ris, ita tenebat quasi ligatum ad ostium, ut ab
eo non posset diuelli. Timor autem illum de-
tinebat ne vigeret foris: ingressum, ut ne qui-
dem auderet loqui, pollulans intronitari, pricu-
lum sibi proponens personæ suæ, vita que præ-
sentissimum. Eueit timor, si namque amor
eum ad portam vsque deduxit, timor eum in illa
& quidem instantem remorabatur, stabat foris,

Hom. cii.

paratus ut fugam iocret, si forsitan sibi dante
aliquid ceruerec imminere. Ad ostium aduen-
tuella agens ostiam, quod illi populo in-
quens erat, & pater ex l. 2. Regum, cum mox
Ishobeth filius esset Principis Ioanathæ, & ipse
princeps. ancillam domus suæ alebat quilliam
mulierem ordinariam.

D. Ioan. introgressus eum Domino, videtur
que Petrus mansisse foris, ex notitia quam ha-
bebat in Palatio, puellam rogauit ostiam velle
intromittere Petrum, & per hoc introit. O
Ioan. sanctissime, num tibi persuades magno te
vetulum illum optimum affuisse beneficio, dum
ingressum in Palatium ille procuratisti: An igno-
ras Petrum hominem esse simplicem, innocuum,
veracem, omnis dolî fraudisque expertem: Pa-
latium autem locum esse, in quem introitus
primò amittere debet & omittere simplicitatem
& sinceritatem, & veritatis negotium ad ostium
foris relinquere? Etiam qui Palatium immo-
tari, necesse est ut mendacis, adulatoribus, in-
pulis fraudibus & duplicibus agat introitus
bus: An tibi non occurrit Amos Propheta: cum
enim die quodam aulam intraret Regis Iero-
boam Dei nomine veritatem prædicaturus, ob-
scandit, ut eius non ferendas compingent
iniquitates, illico ad portam offendit inuulsum
principalem Amasiam, à quo hæc audit. O re-
tes, domus hæc palatium est Regis: an hoc ac-
cedis de veritate locutus? Igitur vel non in-
grediaris, vel illam relinque foris: si enim
palatia domus ita veritatis inimice, ut qui con-
que illam profert, ingressum sibi in illa esse
interdictum. Qui videt, gradere, fugi in terram
Iuda & prophetabis tibi Et in Bethel non aspi-
citur: ut Propheta: quia sanctificatio Regis
& domus regni.

An te fugit ô Ioannes, quod quia Ioan. dicit
vera Prophetare voluerit in palatio Herodis: caput
amiserit? Non enim cognoscitur veritas
in palatij, nisi ut inimica: quocirca quicumque
volunt illa scitari, necesse est ut illam primo
de ore suo profugam exterminent. Quadru-
genti illi, quibus liber accessus erat ad Pala-
tium Regis Achab, omnes deceptores eorum &
adulatores, de quorum ore Nabobus veritatem
pocul eliminat, & eorum lingue mecha-
cismum imposuerat, quo misero illi Regi poly-
obtrudebant, & fraudibus eum inuadebant,
ques solos ipse audiebat, fueruntque illi causa
perditionis. Præmissis multis interrogatio-
bus à Pilato Christo propositis ad vnam se re-
spondit: Ego in hoc natus sum, & ad hoc veni.

in is mundum, ut testimonium perhiberem veritati
 in quo. Statim quærit Pilatus. Quid est veritas?
 Et vult expectato responso terga vertit Salva-
 tori, prodique foras continuo Iudæis locuta-
 rum. Et cum hoc dixisset, exiit iterum ad Iu-
 dæos, etc. Reuerberata facie: proximus restituit;
 et responsum non sustinens, reversus est ad Iu-
 dæos, etc. Ita D. Bernardus Quandoquidem
 interrogasti cur responsum non attendisti, saltem
 ex veritate: cum enim tibi diceret se venisse
 ut veritatem manifestaret, & hanc ab illo quæ-
 sitam quidam esset, indubie hanc tibi revelaf-
 set? Igneo enim in palatio veritatem nominis,
 non patitur nec sustinet in palatio verita-
 tem.

Moyse & Aaron accedunt Pharaonem in
 Dei nomine, quatenus populum libertati resti-
 tuat, utique illi attende tibi, fac quod Deus
 imperat, alioquin te puniet & præcedentibus
 flagitiis adhaere locustas, quæ mellem deuorant
 carporum, & omnia corrodiunt. Non audit illos
 Pharaon contumax. Egre diuinitus Moyse & Aa-
 ron, & flagellum incipit seuerè locustarum.
 Accursum perripes: heu Domine mi: Nonne
 tuus quæ perierit Aegyptus? Considerat & ex-
 peritur Pharaon ruinam vocatque citius Moysem
 & Aaron quibus reuersis sic ipse: Perplacet
 hic, perisse Dominus Deus vestro. & hoc scitote
 me populum in manu mittere quo possit, si velis de
 Aegypto discedere. Porro quoniam iuri sunt
 respondet illi Moyse. Omnes viri, mulieres,
 & filii, & greges, & armenta & quidquid pos-
 sideritis. Hoc nequaquam fiet, inquit Pharaon:
 hevos, non filii vestri, hos etenim volo in
 Aegypto remanere. Hoc nunquam fiet, respon-
 det Moyse: inbet etenim Deus ut omnes profi-
 ciantur. Excedite illico Rex in Moysem &
 Aaron statim que ei sunt de conspectu Pharaon
 etc. Protul hinc vos, an ergo Regis vos oppo-
 nitis decretis, cuiusque sic respondebitis retra-
 ctari voluntatis.

Illud, Exiit, significet expulsos eos fuisse
 veritas coarctatos contumeliosos, ut videntur Ad-
 ras Regem offendi: quia illi diuinitus exponit
 sine mandatum nam Palatii illud non susti-
 net, & quia illud reuelabatur, affectos contu-
 mant, tamem abstinere ad eius cognitionem, ut eius
 etiam nomen ignoscere, estque illis adco moua-
 ritas ut etiam ipsi de illa scilicet tantes, terga
 vertant, si mouerint vel suspicentur eam sibi à te
 prolatam: Refert modernus auctor Regem
 Antiochum dixisse quod quanto tempora pur-

purpura vellitis fuisse, non meminisset vel vni-
 cam sibi distam fuisse veritatem. Et refert Seneca
 ex mille millibus militum, quos Artaxerxes
 trahebat in campum, vnicum tantum cum inuen-
 disse, qui proponeret sibi veritatem. Casus fini-
 lis Achab eiusque Palatio. Regi Cæsar solus
 Solon præsumptè hanc dicere, cuius & memi-
 nit, quando Darij præcepto traditus est ignibus
 exutendus, et alio loco diximus: Qui Regum
 cingunt latus, inquit D. Gregor. Nazianz. Simi-
 les sunt magis Aegypti qui Pharaonem circum-
 uallabant, & fictis suis prodigijs eor eius leue-
 bant, imo & obdurabant homines quo D. Pau-
 lus arguit superbos & ambitiosos, qui respiciunt
 veritati.

Si palatium domus sic in quam non intrat
 veritas, quid miramur, inquit D. Ambros. quod
 ibi Petro deficiat, eamque aboege. Vbi negas Pe-
 trus? Non in monte, non in templo, non in sua do-
 mo, sed in domo Principis Sacerdotum: ibi negas,
 ubi veritas non est, ibi negas ubi Christus legitus
 est. Si Christi illud ingredatur qui est ipsa ve-
 ritas, non illum offendes immunem, sed vin-
 diam & religatum. O Ioan. sanctissime & tunc
 Petum in palatium introducis? Illic videbis
 quam terga vertat timidus veritati, eamque ne-
 ges impudenter. An tecum bene credis adlum-
 pauciale, qui filiam tuam simplici sinceritate
 educasti, quod illam in palatio tali Domi-
 nae vel principisse tradideris erudiendam,
 vel in famulam: quodque filium tuum in eo
 collocaueris ut possissequum, vel nobilem ho-
 norarium; quando iam cepti mundum a-
 gnoscere: hoc tibi confusio quod festine vi-
 debis huius perditam simplicitatem, & illius
 perisse sinceritatem & veritatem, & ambos
 ipsi colubis vulpibusque esse fraudibus ab-
 stiores.

Prædens fuit & admirabilis illius præuentio,
 cuius tantopere nota erant palatii pericula,
 Ioseph scilicet Patriarchæ. Descendunt in Aeg-
 yptum pater eius & fratres, obuius illis e-
 greditor & prouidus monet aduenientes: Ar-
 tendite, præcedam, moneboque Regem, aduen-
 tum vestrum illi significas. Ipse vos aduoca-
 bit visurus quinam litis: hoc scitote quando
 à vobis perconclabitur. Quod est opus vestrum?
 Respondetis: Viri pastores pueris seruis aut
 infantis nostræ vigine in præfatis, & nos & pa-
 tres nostris. Et confestim Regem accedit Pa-
 tris sui & fratrum aduentum in Aegyptum
 nunciaturus, & quinque elegit fratres suos
 quos iudicabat iudices & iuribantores: nam
 illud

Rep.
 Crisp.
 lyti
 Chri.
 stiana
 e. 29. 9.
 VII.
 Exem-
 pla
 supra
 fr. 4.
 de om-
 bus
 Chelisi
 v. 13.
 D. Amb.
 19. c. 22.
 Lu. cap. 40.
 negatione
 v. 11. Ta.
 VIII.
 Pru-
 dens
 Ioseph
 conti-
 num
 Gen. 47.
 21.
 22.
 23.
 24.
 illud

illud opinatur nosse Oleaster, Petrus & He-
 braei, nec displicet Liponanno illis verbis de-
 clarari. Extremos quoque fratrum suorum quin-
 que viros constituit coram Rege. Quos ipse Rex
 interrogat. *Quid habetis operis? Responderunt.*
Passores ovium sumus serui tui. Et nos & patres
nostri, ad persequendum in terra tua venimus,
quoniam non est herba gregibus seruum tuorum.
 Quae est ista o Joseph praecatio? Tunc ille qui
 optimè moribus instructus & veritate quam
 Regi seruire tenetis, qui tanto te honore cumu-
 lauit? Fratrum meorum utilitati prouidit con-
 sului. Sibi Ioseph persuadebat, quod Rex visis
 illis, credens se Ioseph praestitutum beneficium,
 decerneret ut manerent in Palatio & opinatus
 fratres Ioseph praecaris polleere conditionibus,
 vellet illos officiis aulae occupare primariis, ut
 de voluit hoc praenitente, utque Rex non ignora-
 ret statum eorum & conditiones talibus mini-
 mè conuenientes: eo sine Regi irimeretur viros
 illos esse simplices ab infantia, ruri educatos, pa-
 tresque eorum illis esse similes, quatenus fratres
 mei aulae eiusque negotiis inhabiles esse videan-
 tur. Patet autem huius prudentia consilij: quia
 namque dixerunt se pauperes esse praecipit Rex,
 ut eorum nonnulli in praefectos pecorum suo-
 rum assumerebantur, idcirco ait ad Ioseph. *Quod*
D. Aug. *si nosti in eis esse viros industriae, constitue eos ma-*
traet 1. *gistros pecorum meorum. Quid egisset si comicos*
An Ioan. *illos, verbanos & ingenio praestantes obulisset:*
 indubitatè officiis illis destituisset aulae digno-
 ribus quia vero timebat ne his dissentiantur
 subirent simplicitatis, quam cum laete luxerant,
 ut huic malo prudenter obuiaret, totam hanc
 composuit ipse praenotionem. Etenim exera du-
 bium est tantam in Palatii seruire malitiam: ut
 meritò presumi possit virtutem eius qui illa fre-
 quenter pati naufragium. An ergo o optime
 Ioseph, simplicem hunc bonumque senem in pala-
 tium introducis? illum habe ut amodo petdi-
 tum. An non Dei Apostolo, Petrum certis me-
 ritu & pudore preclusum? An refugit commune
 proverbium, quod virum timidum & pudibun-
 dum propria traxit calamitas in palatium? Ut
 enim quis in eo sorte gaudeat beatorum, primo
 omnis pudoris & timoris pati debet iacturam
 sub titulo diligentiae, comitatis, sedulitatis, &
 vacare temeritati, audacia multis se immiscere
 cuiusque grauius velle expedire.

§. 15. Dixit Petro ancilla ostiaria, &c.
 Prima negatio fuit in ipso ingressu ad sum-
 plex ancilla verbum. Time tu tentationem,
 quamuis leuis videatur.

Iam opinatur Petrus totum mundum turba-
 tum in se irruere & nimio timore correpta
 tremulos respondet. *Non sum.* Hec infirmi-
 tas, heu pusillanimitas exclamat. D. Augustinus com-
 enim columna sis firmissima, te tamen illos ac-
 cille prostrati. *Eccae columna firmissima ad vnum*
auri impulsam tota contriuit. *Ubi illa prae-*
sentis audacia? Vbi suae verba illi? Quare non
possum te sequi modo? Animum meum pro te
nam. *Haece ne est sequi magistrum, se negare*
expulsum Sicine pro Domino animo ponitur, ut ne
hoc fiat, vox ancilla formidetur? Quid vis Petri?
 Inquit D. Chrysolostomus. Nomen tu ille qui paulo ante
 dixisti & spopondisti, quod quamuis te ma-
 detent carceribus, gehennae iudicent, morte-
 que officeret. absit quod illum negares, sed ne-
 quidem desereres comes indubitatus? Nondum
 tibi cruces opponitur, non vincula proponuntur,
 non tormentata: gladium non certis eugyptum,
 nec pectori, non effrons qui te interrogat, sed pes-
 la visis, infirma & omnium quas mandet har-
 bet, abiectione. Circumstantia haec est quae
 notat e D. Gregor. expendere voluit. Eam gregi-
 sta, propria puellae designans epitheta: *Ancilla*
ostiarum. Verba profecto D. Greg. *Non pueri, aut*
afflictionibus, non terribili potestate cuiusquam,
sed unius mancipij sola interrogatione profectus.
Et quidem mancipium, ne scius firmior terrore
demonstraret ancilla est iniquitate conatus. Non-
isique ut talls sexus infirmitas, etiam officij in-
firmos videret, non ab ancilla requisitus. Etsi quid
vis ad tentandum est persona requisita ut apte
probaretur, quanto eum timoris infirmitas pro-
ret, qui nec ante vocem ancilla ostiarum subisset.

Non fuit tentator principis alicuius filius, sed
 famulus, & ne quidem famulus, sed muliercula
 & non de primaris domus, sed vilis ostiaria nec
 à te percussatur animo seruoens, inquit D. Chry-
 solostomus. sed eum mansuetudine benignior & atten-
 dens exterioris quamdam eum Christo compas-
 sionem: etenim idcirco nō à te requisitus, verum
 discipulos esses traditoris illius & impositus
 nec visus est illis nominibus, quibus eum mor-
 tales illius vocabant inimici, furor & odio sig-
 nantes, sed: *Homini istius.* *Miseri illius homo-*
 mi.